

Arrest

nr. 286 028 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3^e verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. VAN DER HAERT, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 juni 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 september 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, D.S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Jaj, een dorp gelegen in het Asmar (Bar Kunar) district, provincie Kunar. U bent Pashtun van etnische origine en bent een soenniet. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U bent niet naar school geweest omdat uw vader wilde dat u vanaf uw kindertijd het vakmanschap van kleermaker leerde. U ging elke dag naar de moskee om de koran te leren. U werd door uw vader voorgesteld aan uw leerkracht in een kleermakerij in de bazaar van Asmar. Eerst werkte u er met uw leerkracht. Toen hij wegging, nam u de kleermakerij over. Uw jongere broer H. werkte samen met u. De financiële situatie van uw familie was niet goed. Het was later in de namiddag toen er twee mensen naar uw winkel kwamen. Ze hadden mutsen op hun hoofd en u verdacht hen ervan dat ze leden van de taliban waren. U was op dat moment bezig met het naaien van een uniform van het leger en het lag op uw naaimachine. De twee mannen vroegen u om hun maten op te nemen. Twee dagen passeerden. Op de derde dag toen u de winkel opendeed, zag u een brief liggen. Onder uw lunchpauze, bracht u de brief naar huis en gaf hem aan uw vader. Uw vader nam de brief en zei er niets over. Toen u in de avond terug naar huis ging, vertelde uw vader wat er in de brief geschreven stond. U en uw broer werden namelijk bedreigd. Hij zond u naar uw oom van moederszijde. U bleef daar twee nachten. Overdag ging u terug naar de winkel. Op de derde nacht kwam de taliban naar uw huis. Ze vroegen aan uw vader waar jullie waren waarop uw vader antwoordde dat hij het niet wist. De taliban hebben uw vader geïntimideerd en geslagen. De volgende dag kwam uw vader naar het huis van uw oom. Hij vertelde jullie wat de taliban had gedaan. Uw moeder, uw vader en uw oom beslisten dat de taliban niet te vertrouwen waren. U en uw broer H. zijn daarna vertrokken uit Afghanistan. Voor de machtsovername van de taliban en na uw vertrek uit Afghanistan, werd uw vader meegenomen door de taliban. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Duitsland naar België. U was één jaar of anderhalf jaar onderweg om België te bereiken. In Iran raakte u uw broer H. kwijt. Op 27 januari 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in te Roemenië en op 11 maart 2021 diende u een verzoek in te Duitsland. Zonder het resultaat van uw verzoeken af te wachten, reisde u telkens verder. Op 24 maart 2021 arriveerde u in België en op 25 maart 2021 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat de taliban u zal vermoorden indien u zou terugkeren naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader en een kopie van een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U vermeldt bij het afsluiten van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u kampt met stress omdat het leven hier voor u moeilijk is (zie CGVS, p. 21). U legt echter geen psychologische attesten neer die uw eventuele medische problemen kunnen staven. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaart u nochtans in goede gezondheid te verkeren en geen gezondheidsmoeilijkheden te hebben (CGVS, p. 3). U was in staat om gedetailleerde, gestructureerde en chronologische verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat er op dat moment bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren en blijkt dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden plaatsvond.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent

tegelijktijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u problemen heeft gekend met de taliban omwille van uw activiteiten in de kleermakerij.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 21 april 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van uw medisch onderzoek op datum van 12 april 2021 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich aanmeldde bij aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en op 25 maart 2021 16 jaar oud zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen incoherenties en onwaarschijnlijkheden bevatten die de interne logica van uw relaas dermate aantasten dat er geen geloof kan worden gehecht. Dat u gevisieerd werd door de taliban met het oog op vervolging omdat u in uw naaiatelier wel eens uniformen voor militairen herstelde, kan om deze redenen niet geloofd worden.

U beweert dat er af en toe iemand van het leger langskwam in uw naaiatelier om zijn uniform te laten maken (CGVS p. 18). Maar u kan niet vertellen hoe vaak of wie er langskwam (CGVS p. 17). Als er af en toe een militair langskwam voor de herstelling van zijn uniform, zou u toch logischerwijs moeten weten hoe vaak ongeveer er iemand van het leger is langsgelopen. Het lijkt voor het CGVS toch wel bijzonder onwaarschijnlijk dat u dit niet weet. Ook is het niet geloofwaardig dat u niet kan vertellen wie er bij u langskwam om zijn uniform te laten herstellen, aangezien u de namen van uw klanten noteerde voor de maten die u opnam om het uniform aan te passen (CGVS, p. 17). Bovendien is het net omwille van de aanwezigheid van deze militairen in uw winkel dat u problemen zou hebben gekregen met de taliban. Dat u geen van de namen van uw klanten die voor het leger werkten kan opnoemen, brengt de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang. Daarnaast beweert u dat de taliban bij u in de winkel in de late namiddag zijn gepasseerd. U verklaart dat ze mutsen droegen en lange haren hadden (CGVS p. 17). Het is opmerkelijk dat deze twee leden van de taliban bij u in de winkel passeerden, wanneer u net een uniform van een militair op uw naaimachine had liggen. Dat maakt het des te meer ongeloofwaardiger. Daarnaast zegt u dat de taliban niet openlijk in uw dorp kan komen aangezien de basis van het leger er was gevestigd (CGVS p. 18). Als u deze personen al verdacht taliban leden te zijn, dan is het des te waarschijnlijker dat ook het nationaal leger hen hiervan zal verdenken. In deze context is het frappant te noemen dat de taliban leden het risico namen om overdag in het openbaar uw winkel binnen te stappen, temeer u eerder al verklaarde dat zij enkel 's nachts naar u toe zijn gekomen. Bovendien weet u opvallend weinig te vertellen over de twee talibs die u een bezoek zouden hebben gebracht in uw winkel. Gevraagd wie zij waren, ontkent u dit te weten. De beschrijving die u van deze personen gaf is uiterst algemeen en stereotiep te noemen (CGVS, p. 17). U zegt hen te hebben herkend als taliban op basis van de mutsen die ze droegen en hun lange haren. Bovendien zouden ze 'fel' naar u gekeken hebben. U slaagt er derhalve niet in te overtuigen dat deze mannen effectief taliban waren die het op u gemunt hadden. Uw verklaringen betreffen bijgevolg loze beweringen die u niet kan staven.

Indien er nog geloof kan gehecht worden aan het feit dat er militairen in uw winkel langskwamen om hun uniform bij u te laten maken, dan kan er toch vanuit gegaan worden dat u de aanwezigheid van die twee leden van de taliban in uw winkel zou melden. Dat heeft u weliswaar niet gedaan, wat de wenkbrauwen doet fronsen aangezien het leger wel sterk aanwezig was in uw regio.

Uw kennis over de lokale taliban is voorts erg gering te noemen, wat moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met uw aangehaalde vrees. U baseert immers uw vluchtmotieven op uw problemen met

de plaatselijke taliban. Gevraagd door de protection officer wat u over hen weet en wie ze zijn, zegt u dat u niet weet wie er is. U kan evenmin vertellen wie de belangrijkste leden van de taliban in uw regio waren. U bent evenmin op de hoogte of de bevolking hen steunde of niet. U vermoedt dat de lokale inwoners de taliban niet steunde, maar baseert zich hier enkel op de veralgemening dat de taliban niet goed zijn. U slaagt er echter geenszins in dit verder toe te lichten. Of er al dan niet andere dorpingen problemen ervaarden met de taliban, weet u evenmin. U verklaart gehoord te hebben over Daesh in uw regio. U haalt geen moeilijkheden aan met deze groepering en zegt dat u nog te klein was om dit te weten (CGVS p. 8 en 9). Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de taliban, kan er toch vanuit gegaan worden dat u beter op de hoogte zou zijn over de lokale taliban leden en hun activiteiten. Geconfronteerd met uw onwetendheid, luidt uw verklaring als volgt: "Ik was bezig met mijn werk, ik ging naar mijn shop en kwam terug". Dit kan uw gebrek aan kennis echter niet vergoelijken.

Eveneens is het opmerkelijk te noemen dat u niemand heeft gewaarschuwd over de bedreigingen die de taliban hebben geuit, ondanks dat u toch verscheidene mogelijkheden had. Zo had u de overheid kunnen waarschuwen, aangezien u zelf had verklaard dat het leger een basis heeft in uw regio. Niet alleen kwamen militairen regelmatig langs bij uw winkel, maar hadden zij volgens uw verklaringen eveneens de controle over de regio. Bovendien stonden vele mensen in uw dorp negatief tegenover de taliban, waardoor u toch enige steun had kunnen vinden bij de dorpsbewoners (CGVS, p. 7 en 18). Als de protection officer u vraagt waarom u het Afghaanse nationale leger of de politie niet hebt ingelicht, antwoordt u als volgt: "Dat weet ik niet. Die mensen kun je niet vertrouwen als je ergens naartoe bent gegaan om te spioneren of iets te gaan vertellen dan laten ze je niet met rust." (CGVS p. 19) U verklaart eveneens dat uw vader de politie of het leger heeft verwittigd. Als de protection officer verder vraagt wat er toen gebeurde, antwoordt u simpelweg met: "Ze besloten en kwamen toen naar hier". Echter, wanneer de protection officer u vraagt te specificeren wie er van de overheid dan zou gekomen zijn, lijkt u uw verklaring in te trekken en zegt u enkel: "Toen ik er was, ging hij niet. Toen ik vertrokken ben, weet ik niet" (CGVS p. 18). Dit komt niet overtuigend over. Als uw vader inderdaad de overheid zou ingelicht hebben, dan kan er van u toch verwacht worden dat u zou nagaan bij uw familie wat het resultaat hiervan was. Aangezien u nog steeds contact hebt met uw moeder en oom, kan u mogelijks via hen dit te weten komen. Uw gebrek aan interesse is opnieuw niet in overeenstemming te brengen met uw ingeroepen vrees.

Tot slot kunnen er bedenkingen worden gemaakt bij het vermeende belang van uw profiel voor de taliban. Allereerst is onduidelijk hoe de taliban juist bij u terecht zijn gekomen. U verklaart zelf dat u de twee mannen die langskwamen bij uw kleermakerij verdacht van taliban leden te zijn. Maar u kon niet zeggen wie ze waren. Bij de vraag waarom ze juist bij u kwamen met een dreigbrief, moet u het antwoord schuldig blijven. U weet namelijk niet wat er in de dreigbrief geschreven stond (CGVS p. 4 – 5 en 19). Als u daadwerkelijk de taliban vreest, kan er toch vanuit worden gegaan dat u op zijn minst wil weten waarom ze u juist viseren en u de moeite zou nemen de inhoud van deze dreigbrief te kennen, in casu quod non. Zoals u zelf zegt ging u enkel naar uw werk en terug (CGVS, p. 8). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de taliban u als doelwit zou zien. U heeft geen prioritair risicoprofiel. Zo hebt u geen directe band met de voormalige overheid en hebt ook nooit actief de taliban bestreden. Bijgevolg, en gezien u niet aannemelijk maakt al eerder in de negatieve aandacht te zijn gekomen van de taliban, wordt uw vrees voor vervolging door de taliban binnen de actuele situatie van Afghanistan ongegrond geacht.

Ondanks dat het CGVS uw profiel als kleermaker niet in twijfel trekt, slaagt u er dus niet in om uw vrees voor vervolging gegrond te maken. Bij de vraag of er nog iets gebeurd is na uw vertrek uit Afghanistan, verklaart u dat uw vader voor de machtsovername ontvoerd werd door de taliban (CGVS p. 19). Als de protection officer u om meer details vraagt zoals wanneer en waarom, zegt u dat u het niet weet. Daarnaast weet u ook niet of uw familie actie ondernomen heeft om uw vader te vinden. Uw desinteresse klemt opnieuw met uw ingeroepen vrees. Er kan van u immers verwacht worden dat u er alles aan doet om te weten te komen hoe, wanneer en om welke redenen uw vader ontvoerd zou zijn. Geconfronteerd met de vraag of u uw moeder dit gevraagd hebt, antwoordt u enkel met: "Nee, wanneer ik met haar praatte, huilt ze gewoon" (CGVS p. 12). Dit haalt het bestaan van een actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan verder onderuit.

Met betrekking tot de kopie van een dreigbrief die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat ook deze niet in staat is de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken ernstig gerelativeerd dient te worden. Aan de door u bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele

verklaringen, wat in casu niet het geval is. Aangaande de kopie van uw taskara kan worden toegevoegd dat dit document hoogstens een indicatie vormt van uw identiteit, wat heden niet betwist wordt door het CGVS. De door u bijgebrachte stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

onthemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 alsook 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids-beginsel en het vertrouwensbeginsel.

Na erop te hebben gewezen dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Jaj, district Asmar gelegen in de provincie Kunar te Afghanistan niet worden betwist, geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Wat betreft zijn identiteit, meent verzoeker dat de bewering dat hij heeft getracht het CGVS te misleiden een verkeerde opvatting is. Verzoeker stelt immers dat hij niet betwist dat de leeftijd op zijn taskara niet zijn exacte leeftijd is; de leeftijd op zijn taskara is *“het resultaat van een schatting door de ambtenaar die het taskara van verzoeker in Afghanistan heeft opgesteld in het jaar 1395, op basis van het uiterlijk van verzoeker en de verklaringen van zijn ouders.”* Verder deelt verzoeker mee dat hij de leeftijds-beslissingen van de Dienst Voogdij *“zowel wetenschappelijk als politiek gezien”* twijfelachtig en dubieus zijn en dit geen onfeilbare methode is om de leeftijd van een persoon te bepalen. Aldus verduidelijkt het verzoekschrift dat verzoeker nooit heeft getracht de verwerende partij te misleiden omtrent zijn identiteit.

Verzoeker gaat voorts concreet in op de door verweerder aangehaalde motieven en tracht deze te weerleggen, met name wat betreft het bezoek van de militairen en de taliban in het naaiatelier, de kennis

van verzoeker over de plaatselijke taliban, de aanspraak op de autoriteiten en het belang van zijn profiel voor de taliban.

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. In het verzoekschrift wordt aangestipt dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten in 2019 en sinds bijna twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gaf om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan de er geldende manier van leven en denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de Westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een Westerse manier kleedt en gedraagt alsook Engels spreekt. Verzoeker geeft tevens aan dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, zal worden vervolgd door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker.

Verzoeker benadrukt in het bijzonder dat hij in België werkt in een fabriek voor schoonheidsproducten en ook een relatie heeft met een Syrisch meisje.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de sharia.

In dit verband wordt overigens aangestipt dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wordt tevens gewezen op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel waarvan hij meent dat dit hem dient te worden gegund.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt de humanitaire crisis in Afghanistan uitgebreid toegelicht, die volgens verzoeker duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren, waarbij wordt gewezen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie met als conclusie dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt. Hierbij verwijst verzoeker naar en citeert hij uitgebreid uit landeninformatie en andere bronnen.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgend stuk toe: OSAR "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 januari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 12 januari 2023 een aanvullende nota waarbij hij volgende stukken voegt:

- een tewerkstellingsattest van Tempo-Team als uitzendkracht van 10 oktober 2022 voor de periode van 11 januari 2022 tot 30 september 2022;
- foto's van zichzelf en zijn vriendin. Verzoeker licht toe dat zij al meer dan één jaar samen zijn, dat zijn vriendin als vluchteling werd erkend en in Geel woont met haar ouders. Verzoekers moeder is op de hoogte van de relatie. Verzoeker klaagt aan dat tijdens zijn persoonlijk onderhoud, zijn verwestering en integratie in België niet aan bod zijn gekomen. Hij meent dat voorgaande elementen wel degelijk een impact hebben op het risico op vervolging dat hij loopt bij terugkeer naar Afghanistan aangezien het

verboden is om buiten het huwelijk een relatie te hebben, zodat het op zijn minst, past om zijn zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten wegens problemen met de taliban omdat hij in zijn naaiatelier af en toe uniformen voor militairen herstelde.

5.2. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende stukken neer.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In dit kader herhaalt de Raad dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021) blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. De commissaris-generaal mag dan ook redelijkerwijze stellen dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten ernstig moet worden gerelativeerd.

Gelet op wat voorafgaat, geniet de originele taskara van verzoeker maar een beperkte bewijswaarde. Deze bewijswaarde wordt nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij werd geboren op 31 maart 2005 en dat hij derhalve 16 jaar was toen hij er zich op 25 maart 2021 aanmelde als niet-begeleide minderjarige (bijlage 26). Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 12 april 2021, werd verzoeker echter 21,5 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 19,5 jaar oud was. Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van minstens 3 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn beweerde geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

De vergoelijking door verzoeker dat hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd, omdat hij zich heeft gebaseerd op de gegevens op zijn taskara, waarvan hij aangeeft dat de vermelde leeftijd niet meer is dan een schatting van de ambtenaar op basis zijn uiterlijk en de verklaringen van zijn ouders, overtuigt allerminst. Deze loutere bewering toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn om zijn leeftijd meer correct in te schatten.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij zijn leeftijd heeft gestaafd met zijn taskara, bemerkt de Raad dat, zoals voormeld, deze taskara slechts een beperkte bewijswaarde heeft die in casu niet opweegt tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek in combinatie met de objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier.

Waar verzoeker het leeftijdsonderzoek dat zijn minderjarigheid betwist in vraag stelt, dient erop gewezen dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij over deze mogelijkheid geïnformeerd in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

In zoverre twijfels worden geuit bij de wetenschappelijke betrouwbaarheid van de gebruikte methodes en technieken in het kader van dit medisch leeftijdsonderzoek, formuleert verzoeker in wezen wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Gelet op de beschikbare landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan kan aan de taskara van verzoekers vader en aan de dreigbrief evenzeer slechts een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien betreft de dreigbrief hier slechts een kopie waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan daar kopieën met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Noch in de bestreden beslissing noch in wat voorafgaat wordt gesteld dat de documenten van verzoeker vervalst zijn. Wel wordt verwezen naar de beschikbare objectieve landeninformatie over corruptie en documentenfraude in Afghanistan, die door verzoeker nergens aan de hand van concrete en geobjectiveerde elementen wordt betwist of weerlegd. Zoals reeds gesteld, gelet op deze landeninformatie mag de bewijswaarde van de voorgelegde documenten redelijkerwijze worden gerelativeerd.

Bij aanvullende nota legt verzoeker nog een tewerkstellingsattest neer alsook foto's waarop hij met zijn vriendin zou te zien zijn. Deze elementen houden evenwel geen verband met zijn vluchtrelaas, maar zullen worden meegenomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet

om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, gelet op de vele incoherenties en onaannemelijkheden in zijn relaas. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken.

5.4. Verzoeker overtuigt niet waar hij het vastgestelde gebrek aan duidelijkheid over hoe vaak en wie van het leger in zijn naaiatelier langskwam, tracht te vergoelijken door te stellen dat de militairen niet op regelmatige basis langskwamen, hij geen vaste klanten had bij de militairen, en hij *“honderden of zelfs duizenden”* kledingstukken had gemaakt waardoor het normaal is dat hij, meer dan twee jaar na de feiten, de namen van de militairen niet meer kent.

Zonder dat het daarvoor nodig is dat hij exact opgeeft hoe vaak er iemand van het leger langskwam om zijn uniform te laten maken, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij, ongeacht het feit dat de militairen op onregelmatige basis langskwamen, toch bij benadering en op doorleefde wijze deze bezoeken in de tijd kan situeren. Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, is het immers net omwille van de aanwezigheid van deze militairen in zijn winkel dat hij problemen zou hebben gekregen met de taliban. In dit opzicht is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker niet kan vertellen wie er bij hem langskwam om zijn uniform te laten herstellen. Dat hij geen vaste klanten had onder de militairen, biedt hiertoe geen verschoning aangezien hij de namen van zijn klanten noteerde voor de maten die hij opnam om het uniform aan te passen (NPO, p. 17). Verzoeker wist derhalve wel degelijk hoe deze militairen heten. Ook het gegeven dat hij *“honderden of zelfs duizenden”* kledingstukken heeft genaaid en de feiten ondertussen van twee jaar geleden dateren, kan niet overtuigen van zijn onwetendheid hierover. Verzoeker was immers wel in staat de naam op te geven van één van de talibanleden van wie hij de maten opnam (NPO, p. 18). Dat hij daarentegen geen enkele naam kan opnoemen van zijn klanten die voor het leger werkten, terwijl dit aan de basis ligt van zijn problemen, is niet geloofwaardig.

5.5. Verder slaagt verzoeker er niet in te overtuigen dat de mannen die bij hem in de winkel passeerden, daadwerkelijk talibanleden waren. Hij verklaart dat hij hen er meteen van verdacht taliban te zijn gelet op hun uiterlijk (mutsen en lange haren) en hun blik (NPO, p. 17). Als verzoeker deze personen er al van verdacht talibanleden te zijn, bemerkt de commissaris-generaal terecht dat het nationaal leger hen hiervan dan ook zal verdenken. Verzoeker gaf immers aan dat de militairen de controle hadden in de regio en ze er een basis liggen hadden waardoor de taliban *“in onze regio [...] niet openlijk [kunnen] komen”* (NPO, 8, 18). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de taliban openlijk konden rondlopen in het dorp, ook tijdens de dag aangezien niemand wist dat zij talibanleden waren, klemmt duidelijk met wat verzoeker hierover tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard. Deze a posteriori uitleg kan derhalve niet worden aangenomen en strookt bovendien wederom niet waar hij verder in het verzoekschrift (p. 8) aangeeft dat de talibanleden vaak gemaskerd rondliepen in het dorp.

Dat de talibanleden het risico zouden nemen om zo herkenbaar overdag in verzoekers winkel binnen te stappen, is niet geloofwaardig, te meer verzoeker eerder verklaarde dat de taliban enkel 's nachts naar hun huis zijn gekomen (NPO, p. 16, 18).

Verzoeker wist overigens slechts een uiterst algemene en stereotiepe beschrijving te geven van de twee talibanleden die een bezoek aan zijn winkel zouden hebben gebracht. De uitleg dat zij er afgezien van hun mutsen en hun haar heel gewoon uitzagen, overtuigt allerminst. Vermits hij van een van hen de maten had opgenomen (NPO, p. 18), mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een meer gedetailleerde beschrijving kan geven van deze persoon. Dat hij de naam van dit beweerde talibanlid kon opgeven, doet hier geen afbreuk aan.

5.6. De commissaris-generaal oordeelt voorts terdege dat verzoekers kennis over de lokale taliban erg gering is.

Ter verklaring hiervoor verwijst verzoeker naar zijn jonge leeftijd toen hij Afghanistan verliet en legt hij uit dat het in de Pashtun-cultuur niet gebruikelijk is om over gevoelige onderwerpen te spreken met jongere personen.

De Raad herinnert evenwel aan hogervermeld leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat verzoeker op het moment hij Afghanistan verliet (hij was een jaar tot een anderhalf jaar onderweg – NPO, p. 7) minstens 17 tot 18 jaar oud was. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij op die leeftijd de beweerde gebeurtenissen en de aanwezigheid van de taliban bewust heeft meegemaakt en eigen ervaringen kan meedelen over toen hij er woonde, los van wat hem door volwassen familieleden of dorpelingen werd meegedeeld. Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 7 juni 2022 bij het CGVS minstens 20,5 jaar oud moet zijn geweest. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is doorleefde verklaringen af te leggen over zijn leefomgeving, zoals de aanwezigheid van de taliban. Zijn jonge leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan vormt dan ook geen afdoende verklaring voor zijn gebrek aan kennis over de lokale taliban.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op zijn eigen ervaringen. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit niet aan. Gelet op de risico's die de aanwezigheid van de lokale taliban kunnen inhouden voor de lokale inwoners, kan niet worden aangenomen dat jongere personen hierover niet zouden worden aangesproken door hun familieleden; te meer wanneer verzoeker afkomstig is uit een regeringsgezinde familie. Het betoog dat dit niet gebruikelijk is in de Pashtun-cultuur, is verder niet meer dan een loutere bewering.

De commissaris-generaal oordeelt derhalve terdege dat, indien verzoeker daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de taliban, er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hij beter op de hoogte zou zijn over de lokale talibanleden en hun activiteiten. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij de tijd niet gehad heeft om zich hiernaar te informeren vermits hij het land snel moest verlaten, doet aan dit alles geen afbreuk.

5.7. Ter vergoelijking voor zijn nalaten de politie of het leger in te lichten van de bedreigingen die de taliban hebben geuit, verklaart verzoeker dat hij bang was voor represailles vanwege de taliban, hetgeen niet meer is dan een a posteriori verklaring die na reflectie over de bestreden beslissing is tot stand gekomen nu hij dit op het CGVS nergens te berde heeft gebracht. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd hem duidelijk gevraagd waarom hij niet naar het leger of de politie is gegaan, waarna hij verklaart: *“Dat weet ik niet. Die mensen kun je niet vertrouwen als je ergens naartoe bent gegaan om te spioneren of iets te gaan vertellen dan laten ze je niet met rust.”* (NPO, p. 18-19). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker bedoelt duidelijk dat hij de politie en het leger niet vertrouwt en hen daarom niet heeft ingelicht, een uitleg die maar weinig aannemelijk overkomt gezien hij verklaart uit een pro-gouvernementele familie te komen en zijn oom tevens soldaat was in het leger (NPO, p. 14-15; verzoekschrift, p. 10). Het Afghaanse leger had in die periode voorts de controle in de regio. Zijn uitleg geen vertrouwen te hebben in de capaciteiten van het Afghaanse leger en/of politie kan dan ook niet worden aangenomen en rijmt bovendien niet waar zijn vader wel de politie of het leger zou hebben ingelicht, iets waarvan verzoeker overigens slecht in zeer geringe mate op de hoogte blijkt te zijn.

Wat dit laatste betreft, meent de Raad dat het voor een verzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om de evolutie van zijn persoonlijke problemen op te volgen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees doen ontstaan. Verzoeker heeft echter nagelaten zich verder te informeren over zijn problemen in Afghanistan, terwijl hij nog contact heeft met zijn moeder en oom (NPO, p. 12, 14) en dus via hen meer kon te weten komen over het resultaat van de geleverde inspanningen om de overheid in te lichten van de geuite bedreigingen door de taliban. Vermits deze informatie essentieel is om zijn vrees correct te kunnen inschatten, doet dergelijke laconieke houding verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande.

5.8. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de onduidelijkheid omtrent het vermeende belang van zijn profiel voor de taliban, legt verzoeker in zijn verzoekschrift uit dat hij wel degelijk een *“band”* had met het leger nu hij als naaier voor de militairen werkte, hij uit een pro-gouvernementele familie komt en hij een oom had die in het leger zat. De taliban zouden van hem een voorbeeld hebben willen maken voor alle andere dorpelingen die de overheid steunden. Ook hier blijft verzoeker bij loutere a posteriori beweringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon hij immers niet zeggen wie de twee talibanleden waren die zijn kleermakerij binnen kwamen en wist hij evenmin te zeggen waarom ze juist bij hem kwamen met

een dreigbrief (NPO, p. 4-5, 19). In dit verband is het overigens frappant te moeten vaststellen dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van wat in de dreigbrief stond geschreven. De commissaris-generaal motiveert hierover terdege: *“Als u daadwerkelijk de taliban vreest, kan er toch vanuit worden gegaan dat u op zijn minst wil weten waarom ze u juist viseren en u de moeite zou nemen de inhoud van deze dreigbrief te kennen, in casu quod non.”* Verzoeker laat deze pertinente vaststelling geheel ongemoeid.

De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij oordeelt dat niet kan worden ingezien waarom de taliban verzoeker als doelwit zouden zien. Verzoeker, die enkel naar zijn werk en terug ging (NPO, p. 8), heeft als kleermaker geen prioritair risicoprofiel, heeft geen directe band met de voormalige Afghaanse overheid en heeft nooit de taliban actief bestreden.

5.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert waar de commissaris-generaal terdege oordeelt als volgt: *“Ondanks dat het CGVS uw profiel als kleermaker niet in twijfel trekt, slaagt u er dus niet in om uw vrees voor vervolging gegrond te maken. Bij de vraag of er nog iets gebeurd is na uw vertrek uit Afghanistan, verklaart u dat uw vader voor de machtsovername ontvoerd werd door de taliban (CGVS p. 19). Als de protection officer u om meer details vraagt zoals wanneer en waarom, zegt u dat u het niet weet. Daarnaast weet u ook niet of uw familie actie ondernomen heeft om uw vader te vinden. Uw desinteresse klemt opnieuw met uw ingeroepen vrees. Er kan van u immers verwacht worden dat u er alles aan doet om te weten te komen hoe, wanneer en om welke redenen uw vader ontvoerd zou zijn. Geconfronteerd met de vraag of u uw moeder dit gevraagd hebt, antwoordt u enkel met: “Neen, wanneer ik met haar praatte, huilt ze gewoon” (CGVS p. 12). Dit haalt het bestaan van een actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan verder onderuit.”* Dit motief blijft dan ook gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen.

5.10. De Raad acht het voorafgaande voldoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, gelet op de incoherenties, onaannemelijkheden, het gebrek aan logica en de onwetendheden die worden vastgesteld. Verzoekers kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissing, betreft overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te schragen.

De voorgelegde documenten, die wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet volstaan, worden in casu niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker zijn beweerde problemen met de taliban omdat hij militaire uniformen herstelde niet aannemelijk maakt.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering. Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, als *“afvallige”* of *“ongelovige”* te worden beschouwd.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van

de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landen-informatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *"een afzonderlijk departement binnen Kaboel"*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *"gedrags- en kledingkwesies"* (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *"Afghanistan security situation"* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *"amr bil-maruf"* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *"amr bil-maruf"* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). In de landen-informatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *"Afghanistan*

targeting of individuals”, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 38 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA

“*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadverwelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Of een Afghaan is verwesterd dan wel als verwesterd wordt beschouwd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden

Voorts blijkt uit de beschikbare actuele landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022, p. 81).

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Het risico voor verzoeker moet concreet aannemelijk worden gemaakt. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld in het licht van het voorgaande. De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete

omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.12. Verzoeker is een jonge man die, gelet op het leeftijdsonderzoek en de standaarddeviatie, heden minstens 20 jaar, zo niet 21 jaar oud is, en die in 2019 Afghanistan verliet, waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij bij vertrek nog net minderjarig was. Hij verblijft momenteel zo goed als twee jaar onafgebroken in België en is werkzaam in een fabriek, hetgeen hij staft met een tewerkstellingsattest, gevoegd bij zijn aanvullende nota van 12 januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit een dorp in Kunar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Kunar de zevende meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 13 september 2022, p. 5).

ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 142-142; EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022, p. 14-15).

Verzoeker stelt ook een relatie te hebben met een Syrisch meisje. Bij aanvullende nota van 12 januari 2023 legt hij foto's neer van zichzelf en zijn vriendin. Verzoeker licht toe dat zij al meer dan één jaar samen zijn, dat zij elkaar in het opvangcentrum hebben leren kennen, dat zijn vriendin als vluchteling werd erkend en in Geel woont met haar ouders. Verzoekers moeder zou op de hoogte zijn van de relatie.

Ter terechtzitting vertelt verzoeker op het eerste gezicht doorleefd over deze relatie en zijn contact met de ouders van het Syrisch meisje. Verder vormen de voorgelegde foto's op het eerste gezicht een aanwijzing van een liefdesrelatie tussen verzoeker en dit meisje.

Ter terechtzitting argumenteert de verwerende partij dat verzoekers betoog te weinig uitgewerkt is om een concrete vrees aan te nemen.

Evenwel stelt verzoeker in zijn aanvullende nota duidelijk dat hij een risico op vervolging vreest *"bij terugkeer naar Afghanistan aangezien het verboden is om buiten het huwelijk een relatie te hebben"*.

In de beschikbare landeninformatie wordt verwezen naar *"zina"*, hetgeen een misdrijf is in het islamitisch recht dat verwijst naar onwettige seksuele betrekkingen, overspel of voor- of buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen. De sharia maakt hierbij geen onderscheid tussen seksuele relaties buiten het huwelijk en verkrachting; beide worden als *"zina"* gedefinieerd en zijn strafbaar met steniging of zweepslagen.

Er wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties door de taliban van personen die worden beticht van *"zina"*. Voorbeelden van zulke incidenten zijn de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden.

Er is ook sprake van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden omdat zij werden beticht van *"zina"*.

Ten slotte wordt ook melding gemaakt van sterke sociale stigmatisering en schaamte omtrent (vermeende) seksuele activiteiten buiten een huwelijk, hetgeen wordt gezien als een moreel misdrijf en normoverschrijding (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022; p. 35, 95-96).

De Raad is van oordeel dat gelet op verzoekers jonge leeftijd, zijn verblijf in België alsook zijn herkomst uit een dorp van de provincie Kunar het in deze zaak passend is om deze zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, niet enkel om de waarachtigheid van de relatie te beoordelen maar ook de impact van deze relatie op een mogelijke toegeschreven verwestering alsook de mogelijke risico's bij terugkeer omwille van deze relatie. Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn beweerde relatie met een Syrisch meisje in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering dringt zich op.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoeker heden niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES